

РЕШЕНИЕ

№ 4501

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5505** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 75472 от 23.04.2020 г. постановено по НАХД № 18859/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-006142 от 07.11.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на жалбоподателя [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. Р. В. , на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000/ две хиляди/ лева за нарушение на чл.128, т.2 от КТ. В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП. Изложени са и доводи, съвпадащи с тези пред въззивната инстанция, обсъдени подробно в оспореното решение. В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа касационната жалба, а в ход по същество пледира и основателността ѝ, в това число по съображения че на дружеството са наложени общо санкции в размер на 72 х. лв. на идентични основания по 39 наказателни постановления, с което не се постигала целта на наказанието, изтъква доводи за възнагражденията и длъжностите

на двете служителки - главен счетоводител и счетоводител, предмет на задължително предписание то, съответно на наказателното постановление. Моли съдът да отмени решението и НП, алтернативно - да бъде намалена санкцията до предвидения в закона минимум. Оспори искането на другата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител юрк. Х., представи становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, представи заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, XI касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл. 218, ал.1 от АПК, във връзка с чл. 63, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество е частично основателна по различни съображения:

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо.

С обжалвания съдебен акт, съдът е потвърдил НП № 22-005142 от 07.11.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ на основание чл. 414, ал.1 от КТ, в размер на 2000 лв.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка. След извършена проверка от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ е бил съставен Протокол № ПР1910363 /10.05.2019 г., в който били дадени задължителни предписания на проверяваното лице. В т. 20 от протокола било предписано на работодателя да изплати на две от служителките на дружеството договореното трудово възнаграждение за извършена работа, начислено във ведомостта на служителите за месец август 2018 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ в срок до 07.06.2019 г. При последваща контролна проверка по документи е констатирано, че [фирма] не е изпълнило даденото му предписание, за което е съставен Протокол № 1922392/10.07.2019 г. В резултат на това бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП № 22-006142/07.11.2019 г., с което на касатора е наложена

имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

За да потвърди процесното НП резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган. Съдът счел, че размерът на наложената административна санкция е правилен, обсъдил е подробно всички доводи на касатора, в това число за броя на идентично наложените санкции, като по същество е прието съставомерност на извършеното нарушение поради неизпълнение на задължително предписание за изплащане на възнаграждение на конкретните две бивши служителки на дружеството, с които са и прекратени трудовите правоотношения, конкретно със заповеди от 06.03.2019г. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

По приложението на материалния закон, за което касационната инстанция следи служебно, съдът в настоящия състав, намира следното:

Изводите на СРС са, че дружеството е санкционирано правилно на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, касаят неизпълнение на предписание, издадено от органи при инспекцията по труда, като е приел, че санкционираното дружество е имало действително задължение да го изпълни. Според санкционната норма: „Работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“ Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административнонаказателна отговорност носи лице, което не изпълни императивно задължение, на което е било адресат, във връзка с неспазване от негова страна на вменените му задължения от трудовото законодателство.

Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са задължителни за предприемане на съответното действие, то неизпълнението на задължението в срок, е необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на задължението по чл. 128, т. 2 от КТ, съгласно текста на който гласи, че работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

На преценката на контролния административен орган е предоставено /арг. от чл. 404, ал.1 от КТ/ дали ще санкционира нарушителя, като приложи санкцията по чл. 414,

ал.1, или ще му предостави възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по чл. 404, ал.1, т.1 от КТ.

В процесното НП е прието фактическо изпълнение на конкретно задължение, въз основа на дадено предписание, за изпълнението на което е ангажирана отговорността на касатора.

Следователно, в процесния случай необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството е изпълнението на предписанието. В процесния случай е прието, че дружеството-касатор е било задължено да изпълни точка 20 от конкретното предписание от 10.05.2019г., на основание, че не е обжалвано и е влязло в сила.

Този извод на съда е необоснован и не почива на пълно и всестранно изследване на всички относими обстоятелства, предвидени в закона.

На първо място е безспорно, че в процесния случай е прекратено трудовото правоотношение на двете лица, предмет на конкретното предписание - със заповеди от 06.03.2019г. и по тяхна молба, както и, че на същата дата подават сигнал до Дирекция „Инспекция по труда“ с оплакване за неизплатено трудово възнаграждение. Даденото предписание по т.20 е на основание чл.404, ал.1 т.1 и т.12 КТ.

Към момента на възникване на обстоятелствата в казуса по делото е относима редакцията на чл.404, ал.1, т.12 КТ, обнародвана с ДВ брой 102/2017г., в сила от 22.12.2017 г., според която органите на инспекцията имат правомощие да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. В чл.404, ал.3 КТ се съдържа ограничение да бъде дадено предписанието в случаите по чл. 404, ал.1, т.1 и т.12 КТ - може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Тази разпоредба също е обнародвана и в сила от 22.12.2017г. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда.

Ограничението по чл.404, ал.3 КТ е задължително условие за допустимост да бъде дадено предписанието, а от друга страна след като предписанието е дадено, изискването да не е предявен иск пред съда, е изключващо основание предписанието да бъде изпълнено. Посоченото е в съответствие с чл.14, ал.3 ГПК за подведомствеността на съда, която изключва подведомствеността на всяко друго учреждение по въпрос, с който е сезиран съда. При преценката на въпроса за възникнало задължение за изпълнение на предписание по чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, както административнонаказващият орган при издаването на НП, така и съдът при преценката за законосъобразност на НП, следва да проверят спазването на изискването по чл.404, ал.3 КТ - отрицателна предпоставка, която наред с предвиденото по чл.404, ал.4 КТ, при противоречие със съдебен акт, изключва задължението за изпълнение на предписанието. Без съмнение, работникът, чието

правоотношение е прекратено по негово искане поради неизплащане на трудовото му възнаграждение, има правен интерес да сезира както органите на Дирекция Инспекция по труда, с оглед постигане на бързина работодателят да бъде задължен да изплати възнаграждението, но от друга страна има правен интерес и да предяви иск пред съда, като иска освен главницата и лихва за неизплащане на възнаграждението в срок, освен това производството е безплатно за ищеца.

Изискването по чл.404, ал.3 КТ е съществено и доколкото независимо от обжалването му, предписанието по чл.404, ал.1 КТ подлежи на предварително изпълнение. Органите на инспекцията по труда са тези, които следва да следят за спазване на изискването по чл.404, ал.3 КТ, доколкото всички техни действия следва да се основават на принципа на законност - общ принцип по чл.4 АПК. Работодателят, макар и да е ответник по евентуален иск на работника, узнава за съдебното производство едва след като бъдат разменени книжа и получи призовка от съда.

В казуса по делото данни за спазване на изискването по чл.404, ал.3 КТ не са установявани от органите, издали предписанието, нито впоследствие от административно-наказващия орган. Установяването на обстоятелство по чл.404, ал.3 КТ във връзка конкретно с т.20 от процесното предписание е фактически въпрос, който при действието на забраната за фактически установявания по чл.219 АПК касационната инстанция не може да разреши. В изпълнението на задължението си служебно да следи за спазването на материалния закон, констатира непълнота на преценката на съда по относимо обстоятелство, от значение за правния спор и допуснато е нарушение на чл.107, ал. 2 и ал.3 НПК от въззивния съд служебно да изследва и установи всички относими факти и обстоятелства, както за обвинителната, така и за оправдателната теза, дори и да няма искане за това. Без установяване на обстоятелства, свързани със съдебно предявен иск с предмет възнагражденията по т.20 от процесното предписание, не може да се формира извод, че работодателят действително е имал задължение да изпълни предписанието, и да се преценява въпроса дали правилно е ангажирана отговорността му за неизпълнението на предписанието.

Изложеното обуславя извод, че съдебното решение следва да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане, като бъдат събрани доказателства за това дали е предявен или не иск пред съда с предмет, идентичен с процесното предписание, във връзка с преценката по чл.404, ал.3 КТ. Тъй като не се разрешава по същество правен спор, касационната инстанция не следва да се произнася по исканията за разноски.

На основание изложеното, Административен съд – София град, XI – ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 75472 от 23.04.2020 г. постановено по НАХД № 18859/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94-ти състав,

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд при спазване на дадените указания в мотивите на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: